

Palmladet

CENTRO DE ATENCION INTEGRAL "PIÑA PALMERA" A.C.

Årgång 24 av Föreningen Palmeras Vänners nyhetsblad Nr 1, 2011

I DETTA NUMMER:

Ordföranden har ordet

Pilar Jiménez

Säkerhet eller frihet

Beatrice Montalvan Ramirez

Moises Zúñiga Palcastre

**En dag i Cuidadods
Especiales**

**Nya och gamla volontärer
har ordet:**

Sebastian och Sandra

**"Tio" Timo Gonzales
Hernandez**

Juana Salinas Martinez

**Stöd Piña Palmeras
verksamhet i Mexico!
50 kr i månad gör en
skillnad!
Bli autogiro-fadder!**

Kära läsare!

Så är jag tillbaka på Piña Palmera igen. Här är full aktivitet som vanligt. Under två veckor är Fader David som förestår en kristen församling i USA här med sitt team. David grundade en ideell förening där för många år sedan. De arbetar med utvecklingsbistånd och kommer varje år till Piña sedan år 2002. I år består teamet av två ögonkirurger, en hörselspecialist, två tandläkare och han själv. Förra veckan följde de med rehabiliteringsteamet ut i byarna. När de hittade personer med grå starr bjöd de in dem till Piña för att bli opererade. De gör cirka 25 operationer den här veckan. De har all utrustning med sig, och det fungerar bra, säger de. Enda problemet är att det varit vägblockad under veckan, så en del personer har inte kunnat komma hit. Att stänga av vägarna är ett sätt att protestera mot olika förhållanden i samhället. All trafik står still utanför infarterna till städerna och man kommer inte vidare.

Personer med viss hörselnedsättning har fått en hörapparat utprovad, men de får betala lite grand för den. Jag passar på att prata lite med Gary som är pensionerad tandläkare. De gör mest tandhygienist-arbete och lagar hål denna veckan. Han tycker att det ger mycket att arbeta så här och inte bara vara turist. Det berikar livet. Man får se hur vanligt folk lever och det är ett tacksamt arbete.

Så kommer Sveriges ambassadör, Anna Lindstedt på besök under tre dagar. Mariano som är blind visar henne runt på Piña Palmera. Sedan är hon med när han träffar en person som nyligen blivit blind. Det blir ett fint möte. Mannen ska komma tillbaka nästa vecka och påbörja sin rehabilitering mot ett oberoende liv.

Han är betydligt gladare när han återvänder hem. Han har fått hopp. Under förmiddagen är Anna med i gruppen "Tidig intervention". Hon pratar med kvinnorna och frågar om barnen. På eftermiddagen följer hon med Mariano och Sofia (sjukgymnast) på hembesök hos familjer med barn med olika funktionsnedsättningar. Det finns inga män i familjerna, berättar hon på kvällen när vi äter middag. Hon frågar sig, precis som jag alltid gjort: " Hur i all världen överlever dessa kvinnor och barn?"

Ja, det är just det som är frågan. Piña Palmera gör en stor skillnad för många familjers livskvalité. Utan er, kära faddrar och alla ni som skänker gåvor och på andra sätt bidrar till verksamheten skulle en stor del av detta arbete inte kunnat göras. Tack för att ni finns!

Klara Stintzing, ordförande

Pilar Jiménez

Pilar Jiménez berättar om sitt arbete på Piña Palmera (översättning Klara Stintzing)

Jag heter Pilar och deltar i terapi-teamets arbete med by/närbaserad rehabilitering. Basen i vårt arbete är alltid socialisering. Det betyder att personer med funktionsnedsättningar är eller blir accepterade och inkluderade i sina familjer och i närsamhälle, oavsett vilken funktionsnedsättning de har.

Tillsammans med volontärerna på Piña anordnar vi olika aktiviteter för att arbeta i grupp med dem och deras familjer. Inom det här området följer jag utvecklingen hos barn, ungdomar och vuxna med intellektuella funktionsnedsättningar. Vi söker efter strategier som kan intressera dem och deras familjer, så de kan lära sig eller bibehålla sin självständighet i det dagliga livet. Det kan handla om att sköta sin hygien, tvätta sina kläder, hjälpa till med arbetet i hemmet, gå och handla etc. Vi visar familjerna hur de kan hjälpa sina barn att utveckla sin grov – och finmotorik, kommunikation, självkänsla, sitt känsloliv och sitt intellekt.

Dagen började med ett abrupt uppvaknande kl 5 på morgonen

En av volontärerna stod utanför vår dörr och bankade och skrek TZUNAMI VARNING! TZUNAMI VARNING! Varpå Malin, som ofta pratar i sömnen sätter sig upp i sängen och säger med gråtet i halsen "vad är det som händer med världen?!". Efter den inledningen så vaknar vi båda till på riktigt och går ut ur vårt rum och möts av andra sömniga volontärer som också undrar vad det är som egentligen pågår.

Vi får reda på att det har varit en stor jordbävning utanför Japans kust och en potentiell tsunami är på väg hit. Vi bes packa ihop våra viktigaste saker så snabbt som möjligt och sedan gå mot bilarna om väntar på oss för att evakuera oss till ett ställe högre upp. Bilarna står vid cuidados especiales och de personer som blev klara först skulle hjälpa till med att evakuera Paco, José, Malena, Alfredo, Milagros och de personer som behöver viss hjälp.

Jag och Malin går in i vårt rum och börjar packa. Detta var en helt ny situation för oss och vi ställde oss frågan "vad är egentligen det viktigaste för oss att ta med?" Vi tog med lite kläder, kamera, dator, mobiltelefon, våra pass och visum samt alla våra pengar. Det kändes som det viktigaste just då.

Vi går bort mot cuidados especiales och märker att alla som behöver hjälp redan har fått det och att de redan är på väg mot en säker plats. Mycket snabbt och bra jobbat av alla. Jag och Malin får hoppa in i en bil tillsammans med tre andra. När vi ska starta bilen så är batteriet slut och alla får hoppa ur och putta igång bilen. Detta var lite stressande för vi hade ingen aning om när tsunamin skulle slå in mot Mexikos kust. Bilen hoppar igång och vi kör ca 2 kilometer upp på ett berg i närheten där vi kan pusta ut.

Väl uppe på berget blir hela Piña Palmera mottagna av en familj som bor där. Vi hade en bra utsikt över södra delen av Zipolites strand. Någon höjde volymen på teven och alla samlas framför nyhetsprogrammet. Vi ser hemska bilder från Japan där stora pråmar och andra båtar spolats med vattnet som om de vore leksaksbåtar av plast och krokar sedan med en motorvägsbro. Brinnande hus som har vatten upp till taket och flytande bilar runtomkring.

Vi var hela dagen uppe på berget och fick olika information hela tiden. Vågen skulle komma till Mexiko kl 9, sedan skulle den komma runt 11 och efter det kl 15. Det som var trevligt i det hela var gästfriheten hos personerna som bodde på berget och att alla hjälptes åt med att laga mat och städa.

När klockan väl var 15.30 så fick vi veta att faran var över och att vågen inte orkat fram hela vägen till Mexiko. Vi blev skjutsade tillbaka till Piña Palmera och alla var glada att fina Zipolite var kvar och att alla var vid livet så vi volontärer köpte mat och öl och firade med en stor middag vid ett hus i närheten av Piña Palmera.

Efter middagen gick vi ut och firade livet med att dansa och spela biljard. Det som märktes av tsunamin var när vi var nere vid stranden och såg att vattennivån hade höjts en aning så att stranden krymt med några meter.

Zipolite är kvar och är finare än aldrig förr men tankarna går ut till de som omkom i Japan och de som fick sina hem förstörda.

MVH / Sebastian

Säkerhet eller frihet

Vi sitter i den vita minibussen på väg mot San Francisco Cozaltepec. Vägen kantas av ett torrt jordlandskap. Cozaltepec, där Piña Palmera har jobbat i två år, har nästan 2000 invånare varav många är zapoteker.

Var 15:e dag kommer ett antal barn och vuxna till Cozaltepecs centrum för att träffa Piña Palmeras team. En av de som kommer är Gloria, 7 år. Hon drabbades av en hjärntumör vilket har gett henne grava funktionsnedsättningar och hon behöver ständig hjälp med allt. Glorias pappa jobbar illegalt i USA för att försörja familjen medan mamman är hemma för att ta hand om Gloria och hennes fyra syskon.

Gloria kan inte förflytta sig självständigt och har därför blivit mest sängliggande hemma i boendet. Tillgången till rullstolar är mycket begränsad och de som finns är det inte många som har råd med. Som terapeut gäller det att använda sin fantasi för att konstruera anpassade hjälpmedel som kan underlätta för brukarna. I Glorias fall byggde vi en komfortrullstol av en enkel rullstol som vi monterade fast en slags bilbarnstol på. Huvudstöd hittades på en annan gammal rullstol. Ben- och fotstöd konstruerades av trä. Samtliga saker hittades i Piñas verkstad. Rullstolen lämnades ut till familjen som uppmuntrades att göra ändringar på stolen om så behövdes. Tack vare rullstolen kan nu Gloria följa med sin familj ut i byn för att exempelvis handla. Om detta är betydelsefullt för henne är svårt att säga men det underlättar mycket för familjen. Att Gloria visar sig i byn är även viktigt i processen att få personer med funktionsnedsättningar accepterade i samhället.

Hjälpmedelshanteringen är på många sätt annorlunda här. Medan Sverige har ett överflöd av hjälpmedel som i de flesta fallen lånas ut gratis har Mexiko brist på hjälpmedel som kostar mycket för brukaren. I Sverige gör terapeuten en bedömning och beställer sedan ett färdigt certifierat hjälpmedel som är godkänt enligt lagen. Vissa anpassningar kan göras såsom höjd och längd på ben-, fot, huvudstöd. Men alla dessa anpassningar måste enligt reglerna utföras av terapeuten som har ansvar för att hjälpmedlet används som det är tänkt och för att säkerheten ska kunna hållas hög.

I Sverige har ett stort antal brukare hjälpmedel men pga reglerna blir brukarna beroende av sina terapeuter. Dessa brukare kan, beroende på behovet, vara friare än mexikanska brukare utan hjälpmedel, men de mexikanska brukarna och deras familjer som har tillgång till hjälpmedel är friare, än de svenska, då ansvaret här i Mexiko lämnas till den egna personen.

Sara Rydwick

Bety - Beatrice Montalvan Ramirez berättar (översättning Klara Stintzing som också inleder)

Vi sitter i skuggan under ett palmladstak där det fläktar lite. Det behövs, för det blir varmare för varje dag nu i mitten av februari, cirka 33 grader. Bety berättar om sitt arbete med barnen som har inlärnings-och språksvårigheter. Hon har arbetat 15 år på Piña och har alltid många barn/brukare, både i byarna och på centret. Så här säger hon:

Någon familjemedlem kommer med barnet till mig för att lärarna i förskolan eller på lågstadiet skickat dem. Barnet blir inte uppflyttat till nästa klass om det inte lär sig vad det ska under året. En del har språksvårigheter. De kan inte artikulera vissa ljud pga läpp-gomspalt, ett för kort tungband eller en hjärnskada med epilepsi. De saknar ofta stimulans i familjen och får för lite och för dålig mat. Men en del är enda barnet och bortskämda och överbeskyddade. Jag tror jag har så många brukare för att skolan trycker på och för att barnens funktionsnedsättningar inte syns så tydligt. Familjen skäms inte för att komma med dem där vi arbetar.

Många gånger är familjen dysfunktionell. Relationerna är dåliga och ekonomin problematisk. Barnen får varken omvårdnad, trygghet eller kärlek. Om familjen inte stödjer barnet, deltar i dess rehabiliteringsprocess och tar sitt ansvar är det nästan omöjligt att uppnå något resultat. Papporna lämnar mammorna och barnen, de betalar inget underhåll och kvinnorna har inte råd med advokat för att stämna dem. Ibland åker en eller båda föräldrarna till USA för att arbeta och barnet lämnas till en mormor eller moster. Ibland får ett barn med epilepsi inte sin medicin för att pengarna är slut eller så får de fel dos. Då får de mer kramper och hjärnskador.

Just nu har jag en pojke som har cerebral pares och bor hos sin mormor. Mamman blev gravid när hon var knappt 17 år. Mormor skällde ut henne och avslutade med en förbannelse: "allt ont kommer att drabba dig och barnet, för du har inte skött dig!" Så när barnet föddes och visade sig ha en cp-skada vägrade mamman att befatta sig med det. Mormor tog hand om pojken pga skuld känslor. Hon vill att han ska lära sig prata, men det kommer han inte att kunna. Däremot skulle han kunna använda en pektavla, men det vill inte mormor. Han ska prata!! Så det blir inget resultat.

Det händer också att jag arbetar med vuxna som haft en stroke eller en trafikolycka. Jag tycker om att arbeta på Piña, för vi har stor frihet att söka och skapa alternativ i behandlingen. Och vi arbetar i grupper och inte individuellt. På stora institutioner måste man följa färdiga scheman som läkaren bestämt, men som kanske inte passar för barnet. Förr tyckte jag att det kändes svårt och tungt ibland. Men sen vi fick våra tvillingar som snart är ett och ett halvt år, har jag inte blivit lika involverad känslomässigt. Jag gör så gott jag kan i arbetet, men mina tankar är mycket hos mina flickor.

Moises Zúñiga Palcastre (Intervju och översättning av Klara Stintzing som i skrivandes stund befinner sig på Piña Palmera)

Moises arbetar med personer med hörselnedsättningar/döva, mest barn men också ungdomar och enstaka vuxna. Han har varit på Piña mer än 21 år och lever tillsammans med Bety och deras två tvillingflickor som är ett och ett halvt år gamla. Jag frågar hur han får kontakt med nya brukare.

”Människor känner till Piña Palmera och kommer med barnen till Piña eller där vi arbetar med by/närbaserad rehabilitering (CBR; Community based rehabilitation). Först handlar det om att familjen ska acceptera barnets funktionsnedsättning. Det är en process som kan ta lång tid, ibland flera år. Särskilt när det är små barn. Vi respekterar alltid familjerna. De måste förstå att det inte finns någon magi eller medicin som hjälper. Sen ber de om undersökningar och utredningar. Föräldrarna behöver detta. Det är en del av processen att acceptera hörselnedsättningen.”

Medlemsblad för föreningen Palmeras Vänner

Redaktör och Layout för detta nummer:

Joakim Davidsson

E-post: palmladet@palmerasvanner.se

Tryck: IBM Svenska AB och IBM-personalens

U-hjälpsförening

Föreningens epost:

palmeras@palmerasvanner.se

Hemsida: www.palmerasvanner.se

Palmeras vänner har 90-konto och kontrolleras av Svensk Insamlingskontroll, SFI

Ordförande: Klara Stintzing, 073-081 41 24
klara@palmerasvanner.se

Medlemsfrågor: Gunnel Wallbing
gunnel@palmerasvanner.se

Beställning av material: Carolina Bastigkeit
070-403 12 28, carolina@palmerasvanner.se

Volontärfrågor: Sofia Erixson och Elin Lantz
volontar@palmerasvanner.se

PLUSGIRO: 90 11 91-7

BANKGIRO: 901-1917

”Vad kan du göra för barnet?” undrar jag. ”Jag visar familjen hur de kan stimulera barnets utveckling.

Jag bjuder in dem till gruppen ”Tidiga Insatser för Barn med Funktionsnedsättningar”. Där träffar de föräldrar till barn med svårare handikapp än deras eget, och också barn som kommit en bit på vägen i sin rehabilitering.

Mammorna utbyter erfarenheter, tankar och känslor. De lär av varandra. Jag sammanför den nya familjen med andra vars barn är mer eller mindre rehabiliterade. Barnen får måla, klippa och klistra. Föräldrarna upptäcker att barnet kan göra många saker. Jag börjar arbeta med teckenspråk när föräldrarna accepterar funktionsnedsättningen. Innan dess är det ingen ide, för föräldrarna måste också lära sig teckna. Jag stimulerar barnets hörsel, även om det inte hör alls. Jag gör det för att föräldrarna ska känna att man gör allt, men också inse att det inte går. Cirka fem procent av barnen hör lite grand, och då kan det löna sig med en hörapparat. Men de flesta familjerna har inte pengar till detta. Barnen är ofta två, tre eller fyra år när föräldrarna inser att något är annorlunda med barnet. De söker hjälp hos olika läkare och curanderos (traditionella healers och naturläkare). De förlorar tid och resurser. Barnet försenas i sin utveckling på grund av brist på stimulans och rehabilitering. Föräldrar till äldre barn, åtta till tio år har lättare att acceptera funktionsnedsättningen. De får träffa och utbyta erfarenheter med mammor till barn som lärt sig teckna, läsa och skriva lite.”

”Vad tänker du om orsakerna till hörselskador”, frågar jag. ”Jag tror det handlar mycket om bekämpningsmedel mot insekter. Barnen skadas redan under fosterstadiet. Och bristen på näringsriktig mat, både till de gravida kvinnorna och barnen är en annan faktor. En del har missbildningar på grund av att mamman haft röda hund i tidig graviditet. Missköta öroninflammationer är en annan orsak. Små barn får lätt luftvägsinfektioner. Ibland spelar ärftlighet in i byar där man lever isolerade och får barn med nära släktingar. Men de flesta har inte döva föräldrar, mor –och farföräldrar eller andra nära släktingar. Däremot kan det finnas flera döva syskon.”

”När är barnet färdigrehabiliterat?” frågar jag. ”Rehabiliteringen är avslutad när barnet kan kommunicera med andra och kan använda teckenspråk, har lärt sig siffror och kan använda pengar. Det vill säga när barnet är inkluderat i sin familj och lever tillsammans med andra i sitt närsamhälle. Många går i skolan några år. Då är socialiseringsprocessen avslutad. Men många ungdomar vill fortsätta att samarbeta med Piña när de blir 14 eller 15 år. Då kan de bli lärare i teckenspråk och hjälpa andra döva. Jag arbetar med glädje och tillfredsställelse. Jag ser resultat när barnen och ungdomarna är inkluderade i sina familjer och samhällen.

**Tack till Olga Åhlund Stiftelse för välgörande ändamål för deras stöd under 2010!
Tack IBM Svenska AB och IBM-personalens U-hjälpsförening för ständigt
stöd och hjälp att trycka detta nyhetsbrev!**

Föreningens kontaktpersoner

Ta kontakt med kontaktperson på din ort om du har frågor eller vill ha kontakt med Palmeras Vänner!

Borås:

Linnea Wesslund
0331-39505,
linnea.wesslund@spray.se

Falun:

Ann-Britt Åsebol
070-595 18 02, 023-233 69
ann-britt.asebol@telia.com

Göteborg:

Mario Hernández och Petra Andersson
073-448 88 91, 073-416 12
26mario@palmerasvanner.com

Linköping:

Charlotte Svensson
070-404 12 56
charlotte_sve@hotmail.com

Luleå:

Maria Ollikainen
0920-22 8098
m.ollikainen@bredband.net

Lund:

Anna Arstam,
0413-54 20 05
anna.arstam@med.lu.se

Malmö:

Maria Dahl
040-12 88 72,
60dahl@telia.com

Stockholm:

Valerie Wigardt
070-992 00 92
valerie.wigardt@gmail.com

Uppsala:

Terese Bergfors och Carmen Castro Bergfors
018- 69 2291
terese@xray.bmc.uu.se

Västerås:

Marlene Kaas
073-682 1783
marlene.kaas@telia.com

Växjö:

Sofia Backgård
070-668 56 89
sofia_backgard@hotmail.com

Åland:

Helena Enroos
+358-182 28 21
helenabolivia@yahoo.com

Östersund:

Ulla och Karl Aron Näslund
063-10 7775
naslund@delta.telenordia.se

Har vi glömt din ort? Hör av dig till Bodil Kero
bodil_kero@hotmail.com

Att vara några stycken på en ort gör det roligare
och lättare att vara aktiv för

Piña Palmera, ta kontakt med vår kontaktperson
på din ort!